

ERDŐS ZSUZSANNA

MÉG SINCSE VÉGE!

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

Szöveg © Erdős Zsuzsanna

Borító © Szabó Vince

Kiadta a Menő Könyvek, amely a Manó Könyvek Kiadó Kft. imprint kiadója.

Kiadónk az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők

Egyesülésének tagja. 2018

1086 Budapest, Dankó utca 4–8.

www.menokonyvek.hu

Felelős kiadó Kolosi Beáta ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva.

Felelős szerkesztő: Edinger Katalin

Műszaki vezető: Rácz Julianna

ISBN 978-963-403-512-1

Nyomdai előkészítés: Hanák Katalin

Nyomdai munkák *mondAt Kft.* • www.mondat.hu

Felelős vezető Nagy László

ERDŐS ZSUZSANNA

SOMMARSIL
MÉG
SINGOS
VÉGET!
WIKI

Niki, január második fele

Hát elment. Már valahol Frankfurt felett leszálláshoz készülődik a gépe, hogy onnan egy másik böhm nagy monstrum még messzebb vigye tőlem. Eddig is utáltam a repülőgépeket – pont egy légi folyosó alatt lakunk –, de mostantól gyűlölök mindent, ami a repüléssel meg a repülőgépekkel kapcsolatos, mert örökké ezt az órát, percet fogja eszembe juttatni. Az egész utolsó szombatot végig együtt töltöttük, ahogy egyébként a teljes hetet is, az óta a borzalmas másik szombat délután óta, amikor Soma átjött hozzám, és elmondta...

Mint minden alkalommal, mióta összejöttünk, azon a bizonyos szombaton is a föld felett lebegve, a boldogságtól remegő gyomorral vártam, hogy becsengessen végre, hogy aztán együtt induljunk el valahova. Bárhova. Mindegy. Elmentem volna vele a világ végére is. Tulajdonképpen tök mindegy volt, mi a program, az sem volt érdekes, ha nem terveztünk semmit, csak róttuk az utcákat, beszélgettünk, meg persze csókoltuk egymást. Képtelen voltam betelni vele, újra és újra érezni akartam az érintését, az ölelését, a csókjait. Január elseje óta minden este azzal a tudattal aludtam el, hogy mindjárt kivilágosodik, és újra láthatom, reggel úgy ébredtem, hogy jaj, de klassz, mindjárt találkozunk. Este mindig precízen kiszámoltam, hány órát kell még távol töltenem tőle. Persze egy idő után minden számolgatás nélkül is pontosan tudtam, ha nyolc óra van, akkor reggel nyolcig az tizenkét óra, abból alszom kábé hetet, tehát még öt órát kell Soma nélkül létezniem a világban. Beteges dolgok ezek, de így volt. De hát aki szerelmes, az bolond is, nem kicsit.

Egy dolgot nem tettem meg. A legjobb barátnőimhez, Hannához és Csillához azért nem lettem hűtlen, reggelente változatlanul a megszokott helyünkön – a bevásárlóközpont előtt – találkoztunk, azért, hogy aztán a sulis előtt a világ legklasszabb sráca várjon mosolyogva, a legjobb barátjával, Tomival az oldalán. Igen, megvalósult Hanna terve, az álomnégyes, ahogy Csilla a szünet utáni első

tanítási napon elnevezett bennünket, ami aztán futótűzként el is terjedt suliszerte. Persze mindenki a maga módján reagált rá. Az osztálytársak közül Csilla és Babszi őszintén örültek nekünk, Flóra képére szilveszterkor rámerevedett az ajakbiggyesztés, és azóta sem törlődött le róla. Bia egy darabig bizonytalankodott, hogy kivel is tartson, aztán úgy döntött – bár Babszi többször is beszélt a fejével –, hogy inkább Flórával együtt utál minket. Flóra akkora mestere a szarkeverésnek, hogy végül jól elszédítette Biát, meg maga mellé állította a három A-s szívbeli barátját is. Ez alatt a két hét alatt azonban olyannyira szárnyaltam a boldogságtól, hogy magasról tettem a pofavágásokra, nem hallottam meg a sugdolózásokat, sem a rosszindulatú megjegyzéseket. Nem érdekelt senki és semmi, csak Soma!

Aztán jött az a bizonyos szombat délután. Úgy terveztük, elmegyünk együtt a kutyakiállításra. Nagyon régen szerettem volna egy kutyust, és anyuék végre valahára beleegyeztek, hogy legalább megnézhessem őket. Szokás szerint tükkön ülve vártam otthon, hogy pityegjen a telefonom, Soma mindig így jelezte, ha elindult otthonról, innen tudtam, hogy még kábé 15 perc, és itt van. Sose bírtam kivárni, amíg becsenget, rendszerint a kapuban álltam már. Azon a szombaton azonban sehogy sem akart jönni az sms. Kicsit türelmetlen voltam, de egy cseppet sem izgultam. Előző este említette, hogy otthon vannak a szülei, elképzelhető, hogy az anyja kitalált neki valamit, azért késik. Édes Istenem, így utólag visszagondolva félelmetes, hogy mennyire beletrafáltam, csak a valóság minden elképzelhetőnél borzasztóbb volt.

Öt óra múlhatott pár perccel, amikor végre megszólalt a kapucsengő. Meglepődve kaptam fel a fejem, de pillanatokon belül már száguldottam is lefelé a lépcsőn, hogy a nyakába ugorhassak. Kivágtam az ajtót... és ugyanazzal a lendülettel meg is torpantam... Azonnal tudtam, hogy valami baj van. Soma arcán ijesztő kifejezés ült, szinte megroggyantak tőle a lábaim.

– Mi történt? – néztem rá rosszat sejtve.

– Menjünk fel – intett a szemével a lépcső felé.

A hangja tompán és kifejezéstelenül csengett. De nem ez ijesztett meg igazán. A szeme nem tetszett. Nagyon nem.

Ahogy becsukódott mögöttünk a szobám ajtaja, szembefordult velem. Vibrált az idegességtől, csak úgy sütött belőle. Megfogta a kezem, magához húzott, és olyan szorosan ölelt, hogy alig kaptam levegőt. Aztán az ágyhoz vezetett, leült velem szembe, de a kezemet nem engedte el.

– Mondd már! – Szabályosan rákiabáltam, és ettől mintha hirtelen magához tért volna.

– Niki... az van... hogy... – kezdte, majd vett egy nagy levegőt, és beszélni kezdett.

Hallgattam és mindent értettem, de az agyam egyszerűen nem fogadta be a szavakat. A szememet nem tudtam levenni az arcáról, azokról a drága vonásokokról, amit úgy, de úgy imádok, miközben egy hang belülről folyamatosan azt sikoltozta a fejemben, hogy ez nem igaz, ez nem lehet igaz, ez nem velünk történik! Mindjárt felébredek, és kiderül, hogy csak álmodtam az egészet. Vagy Soma elneveti magát, és közli, hogy vicc volt az egész. De akkor megnyúzom, az tuti!

Soma azonban nem nevette el magát. Amikor elhallgatott, rá kellett döbennem, hogy amit mondott, az bizony nem álom és nem vicc, hanem maga a rémisztő valóság. A gyomrom remegett, a torkom kaparni kezdett. Tisztában voltam vele, hogy valamit mondanom kellene, mert várja. De hát mit lehet ilyenkor mondani? Erre egyszerűen nincsenek szavak. Hogy szólaljak meg egyáltalán, amikor a szám kiszáradt, a torkomban akkora gombóc nőtt, hogy alig kapok levegőt? Nem sírok, nem szabad sírni, mert akkor összezuhanok. Csak nyeltem a minduntalan feltoluló könnyeket. Világosan láttam Soma szeme alatt a karikákat, a fájdalmat, a totális kétségbeesés és tehetetlenség nyomait.

– Mondj már valamit! – Soma szabályosan könyörgött. – Sírj, zokogj, csapkodj vagy üvöls! Bármit. Csak szólalj már meg! Niki! Hallod?

– Megvárlak – súgtam –, ugye tudod, hogy megvárlak?

Elképedve bámult rám. Nyilván nem ezt várta. Cirkuszt, zokogást, hisztit, kiborulást várt. Hirtelen ellágyultak a vonásai:

– Szeretlek – cirógatta meg az arcom –, nagyon szeretlek! Beszélünk minden nap. Ígérem. Van Skype, van chat, e-mail, telefon...

– Az drága... – szúrtam közbe, mire Soma halványan elmosolyodott.

– Leszarom. Majd anyám kifizeti. Ha már kicseszett velünk, legalább a cechet állja.

Erre már nekem is sikerült elmosolyodnom. Somának sosem volt felhőtlen a kapcsolata az anyjával, így biztos voltam benne, hogy szép hosszú telefonbeszélgetéseink lesznek.

Már nem emlékszem tisztán, hogyan éltük túl azt a délutánt. Miután elmondta, és túlestem az első sokkon, végül csak bőgtem egy jóízűt, de aztán valamennyire összekapartam magam, és nem hoztuk szóba többet, mindketten úgy tettünk, mintha mi sem történt volna. Mert mi baromi erősek vagyunk! Mit nekünk fél év egymástól több ezer kilométerre! Ugyan már! Mindketten azon voltunk, hogy a másik ne lássa rajtunk a kiborulást, és a legbizarrabb az egészben, hogy pontosan tudtuk, a másik is megjátssza magát. Az erőm másodpercre addig tartott, amíg aznap este becsuktam Soma távozása után az ajtót. Itt volt velem majdnem tizenegyig, akkor is csak azért indult haza, mert hallottuk, hogy apu nagy köhécselések közepette többször is elmegy a szobám elé.

Megfordítottam a kulcsot a zárban, de ezzel az egyszerű mozdulattal fel is használtam az erőm utolsó maradékát. Háttal a bejárati ajtónak a földre csúsztam, és megindultak a könnyeim. Nem akartam, hogy anyuék bármit megnezseljenek, de képtelen voltam akár csak felállni is, összekuporodva egyre hangosabban zokogtam.

Anyu így talált rám, és rémülten térdelt le mellém:

– Jézusom, Niki, mi történt? Rosszul vagy? Mi bajod?

Csak egy bólintásra futotta az erőmből, amit anyu azonnal félreértelmezett.

– Hívok orvost – pattant fel, mire utánakaptam.

– Ne! Nem vagyok beteg...

– De hát akkor mi a baj? Szörnyen nézel ki – kuporodott le ismét mellém.

– Hallottam, hogy Soma most ment el. Csak nem összevesztetek? Vagy szakítottatok?

– Nem. – Még mindig akadozott a hangom. Hiába, a fuldokló sírást nem könnyű abbahagyni. – Rosszabb...

– Mi lehet rosszabb a te korodban egy szakításnál?

Csak kapkodtam a levegőt, mire anyu odanyújtott egy zsepit, de úgy el volt dugulva az orrom, hogy képtelen voltam kifújni. Lihegve, akadozó lélegzettel próbáltam pár szóba sűríteni a lényegét.

– Elutazik... fél évre... a szülei kényszerítik... – Anyu itt rántotta fel a szemöldökét.

– Hogy érted azt, hogy kényszerítik?

– Nekik menniük kell, mert ott kaptak munkát... valami hülye projekt. És ezért Somának is mennie kell. Ez milyen már? – néztem anyura, és egy pillanatra a felháborodás felülkerekedett a bánatomon.

– De Niki! Naná, hogy viszik magukkal. Hiszen a gyerekük. Hogy hagyhatnák itthon?

– Eddig is többet volt egyedül, mint velük. Sose voltak otthon. Nem is törődtek velem...

– Ezt nem hiszem... – szakított félbe anyu.

A lábait kinyújtóztatva, hirtelen pózt váltott és leült mellém. A mozdulat egyértelműen jelezte, hogy hosszabb lelkizésre készült fel. Majdnem éjfél, mi meg ülünk egymás mellett, hátunkat a bejárati ajtónak támasztva. Apu kidugta a fejét a nappaliból, és csodálkozva bámult ránk, de anyu egy kézmozdulattal elhessegette.

– Márpedig ez az igazság – sóhajtottam –, a nevelését elintézték azzal, hogy feltöltötték a bankszámláját. Most meg mennie kell velük. Meg sem kérdezték előtte, csak bejelentették. – Ezen a ponton megint peregni kezdtek a könnyeim.

Anyu átölelte a vállamat, a fejemet a mellkasára vonta, mire még jobban rázendítettem.

– Ez olyan igazságtalan! Két hete jöttünk össze!

– Niki, Soma még nem nagykorú. Nem maradhat itt egyedül...

– Nem lenne egyedül. Ott van Franciska. Eddig is többet volt vele, mint a szüleivel.

– Ki az a Franciska?

Persze, hiszen anyu szinte semmit nem tud még Somáról, meg a körülményeiről. Ez alatt a nyúlfarknyi két hét alatt arra nem jutott még idő, hogy ilyeneket elmeséljek neki, hiszen én is épp hogy csak elkezdtem belelátni Soma életébe.

– A házvezetőnő. Szerintem jobban szereti Somát, mint az anyja.

– Ez biztos nem így van. Valamit félreértetek – ingatta a fejét anyu.

– Egy ilyen szituban te se kérdeznél meg engem? Te is úgy gondolnád, hogy semmi beleszólásom nincs?

– Biztos, hogy megbeszelném veled...

– Na, ez az! – vágtam közbe. – Ők meg szimplán közölték Somával, hogy csomagoljon. Nem csoda, ha kiborult.

– Gondolom, leginkább miattad – emelte fel anyu az államát, és rákényszerített, hogy a szemébe nézzek. Könnytől fátyolos, lassan feldagadó szemekkel ez nem is egyszerű feladat.

– Persze, de a kettő összefügg. Szilveszter óta Somának arra sem volt lehetősége, hogy elmondja nekik, összejöttünk. Kábé ennyit foglalkoznak vele. Önző szemetek! – tettem hozzá hirtelen támadt dühvel.

– Niki, megértem, hogy ki vagy borulva, de ne ítélkezz olyan emberek felett, akiknek az életéről nem tudsz semmit. Lehet, hogy Soma nem mondott el min-

dent. Lehetnek itt más okok is, mint egy sima munkavállalás. Nem kérem, hogy értsd meg, de fogadd el. Valahogy majdcsak kibírjátok.

Na, erre persze megint rázendítettem, anyu még szorosabban átölelt, és folyamatosan simogatott, míg el nem apadtak a könnyeim. Fogalmam sincs, meddig ücsörögtünk így a bejárati ajtó előtt egymást átölelve, el is szundíthattam közben, mert arra riadtam fel, hogy anyu a fülembé suttog:

– Gyere, kicsim, felkísérlek.

A segítségével valahogy felbotorkáltam a lépcsőn, és berogytam az ágyba. Szinte azonnal elaludtam, de az éjszaka folyamán tízszer biztos felriadtam, majd újra és újra álomba sírtam magam. Mindenhonnan Soma hangját hallottam, ahogy szorosan átölelve a fülembé súgja: – Megtaláltuk egymást, érted? Pillanatnyilag csak ez számít!

Mit mondjak? Rég volt ilyen pokoli éjszakám. Aztán olyan pokoli napjaim sem, mint a rá következő egy hét.

Hétfőn – ahogy várható volt – pillanatokon belül elterjedt az osztályban, aztán meg a suliban is, hogy Soma fél évre elhúzza a csíkot, holott én nem mondtam Hannán kívül senkinek, és Soma is csak Tomival osztotta meg. Aztán kiderült, hogy minden lében kanál osztálytársunk, Bálint a ludas, mint mindig. Felraktak a netre az ikrekkel egy photoshopolt képet Kucseráról, a történetéről, aki nem mellesleg Bálint nagybátyja, és addig-addig osztogatták meg a képet, hogy eljutott az osztályfőnökünkig. Lilla mami persze nem nagyon díjazta a dolgot. Bálint épp raportra ment hozzá a tanáriba, amikor Soma anyja még az ofővel beszélgetett. Bálint pedig a denevérfüleivel elcsípett egy-két szót, amiből pikk-pakk összerakta a sztorit. Innentől pedig nem volt megállás.

Szerdán reggel, amikor Hannával és Csillával beléptünk az osztályba, Bálint azonnal elém ugrott:

– Vállalom a helyettesítést – vigyorgott –, kérded sem kell.

Értetlenül bámultam rá, egyszerűen nem esett le, hogy ez képes még ebből a

helyzetből is viccet csinálni. Soma azonban már ott állt mellettem, és a vállamat átölelve mosolygott botrányhősünkre.

– Ne éld bele magad! Nem örökre megyek el, és ha a repülőgép is úgy akarja, vissza is jövök.

– Addig pedig Niki az én védelmem alatt áll – lépett Tomi Soma mellé, és kérdően nézett Bálindra. – Egyéb probléma?

– Ez cool! – bólintott Bálint. – No probléma, viszont akkor én leszek a ségeded.

Szombat óta először elneveltük magunkat Somával. Azt hiszem, a pasa háremét nem őrizték úgy, ahogy ezek engem fognak. De tulajdonképpen miért is? Hiszen meg nem fordulna a fejemben, hogy... Jézusom! Csak nem képzelik! A hideg is kiráz a gondolatra, hogy más srácra akár csak ránézzenek!

– Ugye tudod... – néztem a szemébe Somának.

– Tudom – vágott közbe –, ezek nem is így értették a védelmet.

– Hanem?

– Rengeteg Tóth Pali-féle szaladgál szabadon – sötétült el Soma arca, én pedig beleborzongtam az emlékekbe, és közelebb bújtam hozzá.

– Nem lesz semmi baj, nyugi! – cirógatta meg az arcom.

– Nem tudom, mi lesz velem jövő héttől – hajtottam a vállára a fejem –, én leszek a sulis legjobb tanulója, mert azt hiszem, reggeltől estig magolni fogok, csak hogy teljen valahogy az idő.

– Dehogyan fogsz! Majd Tomi meg Hanna gondoskodnak róla, nehogy begubózz! Ígérd meg, hogy elmész velük, ha hívnak! – Soma levette a karját a vállamról, felült egy padra, és a derekamat megragadva magához húzott.

– Megígérem – leheltem, bár tisztán éreztem, ha elmegy, elszáll belőlem a maradék energiám is, amit oly görcsösen őrzök, hogy legalább amíg még itt van, ne egy folyton bőgő barátnőt kelljen látnia, meg elviselnie. Aztán ha elment, bevonszolólok magam az ágyba, és ki se jövök onnan augusztusig.

Soma már épp hajolt felém, hogy megcsókoljon, amikor Flóra állt meg felettünk.

– Nagyon sajnálom, ami veletek történik... – kezdte, de Soma leállította.

– Flóra, csak ezt ne! A te sajnálatodra végképp semmi szükségünk.

– Hidd el, Soma, őszintén beszélek! Réges-rég megbántam már mindent. Mert megértettem a dolgokat. Osztálytársak vagyunk, nem? Én is kötelességemnek érzem, hogy segítek Nikinek, ha elmész. – Flóra bűbájos mosollyal nézett ránk.

– Csinálunk majd klassz programokat a lányokkal, nem hagyjuk Nikit magára. Rendben?

– Rendben – állt meg Hanna felettünk –, de csakis velem és Csillával együtt. Flóra változatlanul mosolyogva állta a tekintetét.

– Hát persze, én is így értettem!

Soma tűnődve nézett utána, amikor végre lelépett.

– Azért legyetek óvatosak vele!

– Naná, nyugi! Minket sem ejtettek a fejünkre. – Tomi kacsintott egyet. – Hiánytalanul kapod vissza Nikit, ezt garantálom.

A fülem tövéig elpirultam, Hanna meg belebokszolt Tomi vállába, aki csak vigyorgott.

– Ez természetesen mindenkire nem vonatkozik – húzta magához Hannát.

– Túlteng benned a tesztoszteron – vágott vissza a barátnőm, de magabiztos szavai ellenére pirosságban semmivel sem maradt el mögöttem.

Könnyed civódásukat látva megint elfacsarodott a szívem. Ők itt vannak egymásnak, én viszont egyedül maradok. Tök mindegy, hány barát vagy barátnak nevezett próbál majd csupa jó szándékkal elhalmozni mindenféle csajos programmal. Egyelőre nem tudom elképzelni, hogy Hannán és Csillán kívül bárkit elviselek majd. Flórában alaphól nem bízom én sem, mióta rájöttem, hogy szerelmes volt (vagy lehet, hogy még mindig szerelmes) Somába. Hogy a többiek ellen mit vétett, arról fogalmam sincs azóta sem, Hanna egyszerűen nem hajlandó

elárulni. Mindegy, majd talán ha Soma távozása után valahogy összekapartam magam, elmegyek velük egyszer, esetleg kétszer valahova, aztán ennyi. Úgyis lekopnak egy idő után, ha folyton visszautasítom őket.

Elképzelhetetlenül gyorsan elszáguldott az utolsó hét, vészesen közeledett a vasárnap, amikor Soma fizikailag kilép az életemből. Megbeszélünk már, hogy nincs ünnepélyes búcsú, egyszerűen megpróbálunk minden percet, amit lehet, együtt tölteni. Soma edzésre sem ment már az utolsó héten. Én is elhanyagoltam a tanulást, de mintha a szerencse egy picit mellém szegődött volna, senki nem feleltetett, dogát is csak kettőt írtunk, az egyiket matekból, ami ugyebár különösebb megerőltetés nélkül is megy még mindig, a törít meg Hanna lesúgta egy négyesre. A töritanárnak az egyik kedvence vagyok, ingatta is a fejét a négyes doga láttán, de most Kucsera Pál lelkivilága volt a legkisebb gondom.

A délutánokat hol Somáéknál, hol nálunk töltöttük, bár jobbára inkább csak nálunk. Somáéknál – hogy finoman fogalmazzak – kisebbfajta feszültség lengedezett a levegőben, arról nem is beszélve, hogy most találkoztam először a szüleivel, és nem mondhatni, hogy feldobódtam tőle. Az apukája kedves volt, de nem tudtam hova tenni az egész lényéből sugárzó, hogy is mondjam, talán bűntudatot? Vagy valami ilyesmi. Az anyja pont az ellentéte, magabiztos, határozott nő. A kedves, de kimért emberek közé sorolnám. Valahogy az volt az érzésem, hogy nem örül nekem. Hát most már úgyis mindegy, elintézte rendesen, hogy ne kelljen sokáig elviselnie engem.

Anyu viszont tündérien viselkedett egész héten, egy szót sem szólt azért, hogy Soma rendszerint éjjél után indult haza, és zokszó nélkül, türelmesen keltegetett reggelente is, ami a késői lefekvéseknek köszönhetően, belátom, emberpróbáló feladat lehetett.

Akárhogy szerettük volna azonban nyújtani az együtt töltött időt, csak bekopogtatott a szombat este. Délután még sétáltunk egy hatalmasat a Margitszi-

geten, vacogva értünk haza, mert az időjárás direkt mostanra időzítette a mínuszokat. Két csésze teával nyúltunk el az ágyamon, a fejemet Soma vállára hajtva élveztem a közelségét, hogy még itt van velem. De annyira át voltunk fagyva, hogy végül egy pokrót is kénytelenek voltunk magunkra húzni. És aztán már csak egyfolytában csókolóztunk, egyszerűen nem bírtuk abbahagyni. Egyre vadabbul, egyre szenvedélyesebben. Teljesen elvesztem a karjai között. És ebben a szinte részeg mámorban egy hajszál híján megtörtént közöttünk az, ami ebben a szituációban a lehető legnagyobb hiba lett volna. Arra eszméltem, hogy Soma a melltartóm csatjával babrál, és ekkor hirtelen, mint aki kábult álomból ébred, magamhoz tértem. Villámgyorsan ültem fel:

– Mít csinálsz? Soma...

Olyan vad vágy sugárzott a szeméből, hogy teljesen elgyengültem. Annyira cuki és szexi volt a kipirult arcával, kócos fejével, hogy majdnem meggondoltam magam, de már késő volt, időközben Soma is magához tért:

– Niki, úristen! Ne haragudj! Egyszerűen elvesztettem a fejem – dörzsölte meg a halántékát. – Most biztos azt hiszed, így akartam elbúcsúzni...

– Soma...

– Eskü, nem így terveztem, de annyira gyönyörű vagy, annyira édes és kíváncsú!

– Soma... – Nem hagyott szóhoz jutni.

– Most pont úgy viselkedtem, mint az a szatír szilveszterkor – fogta a fejét –, csak annyi a mentségem, hogy totál össze vagyok zuhanva.

– Soma, hallgass már meg! – Szabályosan rákiabáltam. – Semmi baj, hallod? – Egész közel hajoltam az arcához. – Én is benne voltam...

Felemelte a fejét, gyengéden megfogta a karomat, és magához húzott. Így feküdtünk a félhomályos szobában, szótlanul, egymás lélegzését hallgatva.

– Pokolian fogsz hiányozni. – Rekedt volt a hangja, és annyi kétségbeesés áradt belőle, hogy alig bírtam visszatartani a könnyeimet. De most nem sír-

hatok. Még nem. Majd kibőgöm magam, ha tényleg elment, lesz rá hat egész hónapom.

Ma apa sem köhécselt jelzésértékkel a szobám előtt, anyu biztos ráparancsolt, hogy hagyjon minket békén. Az én drága anyukám egy hete teljes pánikban van miattam, ezért próbálok nagyon erősnek mutatkozni előtte. Csak még fogalmam sincs, hogyan. Ha megállom sírás nélkül, akkor szétrobbanok, ha sírok, meglátja rajtam. Totál patthelyzet.

Aztán az lett, hogy Somával elaludtunk egymás mellett. Úgy, ahogy voltunk, ruhástól. Arra neszeltem fel, hogy reggel van, és valaki benyit a szobámba. Ré-
mülten néztem a belépőre, majd a mellettem békésen alvó Somára tévedt a tekintetem.

– Anyu! Ez nem az, aminek látszik... – Kétségbeesetten próbáltam magyarázkodni, de anyu leintett.

– Tudom. De azt mondtad, hogy tizenkettőkor megy a gépe. És most nyolc óra van.

Ebben a pillanatban Soma is felemelte a fejét a párnáról, ordított róla, fogalma sincs, hol van. Semmi humorom nem volt, de komolyan majdnem elnevettem magam, mert amikor tudatosult benne a szitu, szabályosan kiugrott az ágyból.

– Csókolom, én...

– Jól van, jól van, semmi gond, csak szólni akartam, hogy ideje indulnod, ha nem akarod lekésni a gépet – mosolygott anyu.

– Tessék elhinni, pedig pontosan ezt szeretném – grimaszolt Soma láthatólag megkönnyebbülten.

– Nem hiszem, hogy a szüleid díjaznák ezt az ötletet – ingatta anyu a fejét, de nem kommentálta tovább a dolgot, hanem sarkon fordult, és kiment.

Külön hálás voltam neki, amiért nem kívánt jó utat!

– Félelmetesen jó fej az anyukád – nézett Soma a csukott ajtóra. – Cseréljünk inkább!

– Anyut nem adom, még neked sem.

Néhány percig még húztuk egymást minden hülyeséggel, de tulajdonképpen ezek voltak az utolsó mondatok közöttünk. Soma hozzám lépett, szorosan magához húzott, és megcsókolt úgy, hogy megrogyggyantak a lábaim. Aztán hátra sem nézve kiment a szobából.

Jól tette. Nem bírtam volna több búcsúzást elviselni.

Most kaptam az első sms-t, hogy beszálltak a johannesburgi gépbe.

Mi lesz velem nélküle? Mi lesz velünk?

Soma, 2014. január második fele

Mi a francot akar ez a stewardess már megint? Hát képtelen megérteni, hogy nem kérek semmit? Nem akarok sem enni, sem inni. Azt akarom, hogy mindenki hagyjon békén a búsba. Miért nem képes felfogni?

– Attila, enned kell valamit! – Anyám áthajolt apám felett, és összehúzott szemöldökkel vizslatott. – Órák óta úton vagyunk, és ma még semmit nem ettél.

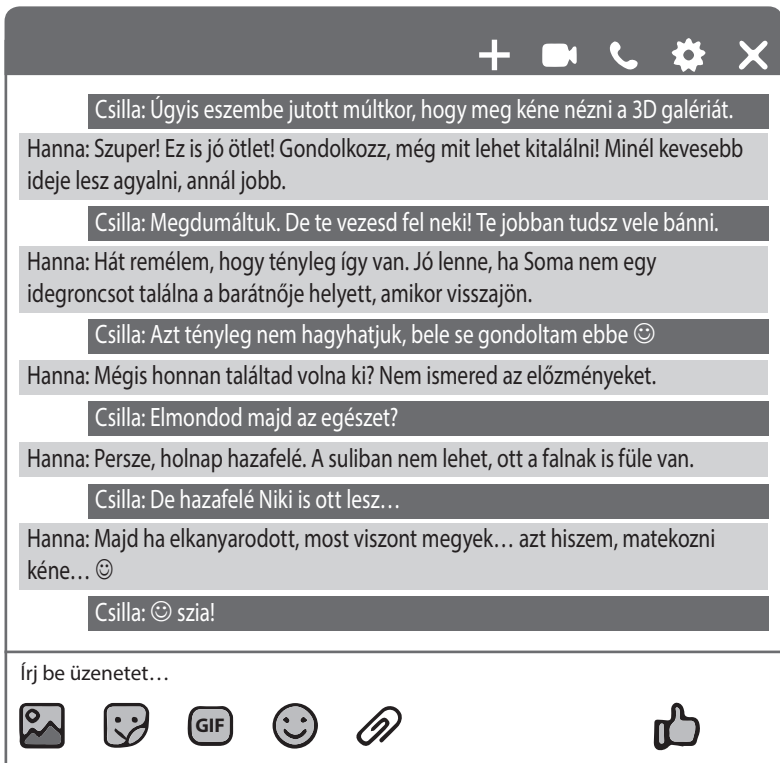
– Judit, hagyd már békén! – csattant fel ingerülten apa hangja. – Majd eszik, ha akar.

– De nem akar, látod! Mert neki most úgy jó, ha dacoskodik.

– Akkor is hagyd békén, légy szíves. Megbeszéltük. Legalább tartsd magad ahhoz, amiben megállapodtunk.

– De trombózik fog kapni, ha egyáltalán nem iszik semmit. – Anyám csak mondta a magáét, én meg visszaraktam a fülembe a zenelejátszót. Az lesz a legjobb, ha alvást színlelek. Talán akkor eldugulnak végre.

– Dehogy kap... – Ennyit hallottam még, aztán a zene jótékonyan elnyomta a külvilágot a szüleimmel egyetemben.

Soma, 2014. február közepe

Túléltek végül az utat, az utolsó pár óra már nyugalomban telt odafent. Nem kaptam trombózt sem, ahogy anyám megjósolta. Az összes bajom az lett, hogy mire leszálltunk végre, tényleg rohadtul éhes voltam már. Annyira korgott a gyomrom, hogy komolyan tartottam tőle, hogy anyámék is meghallják. Szerencsére a leszálláshoz készülődő gép zajai elnyomták az áruklódó hangokat. Mire átestünk a be-